

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

B'roul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Misiunile externe.

Nouăsprezece veacuri au trecut binișor de atunci, decând Isus Hristos a dat ultima sa poruncă: „Mergând în toată lumea, învățați toate neamurile”... Știm, că azi sunt 406 milioane de catolici pe pământ, iar numărul total al acelor, cari cred în Isus se ridică la 900 milioane, așa dar mai mult decât jumătate din omenire mai e robită păgânismului.

În primele trei secole începuturile creștinismului au luat naștere din mica adunare a celor 12 apostoli. La primele Rusalii 5000 de bărbați formează prima comunitate creștinească, ca apoi și în Antiohia, cu ocazia încreștinării sutașului Corneliu să se mai formeze un nou nucleu creștinesc. Urmează apoi călătoriile minunate ale sf. Pavel, care cu știința și cu splendidoale sale aptitudini a dat o adevărată școală apostolică. Cei dintâi creștini toți au fost apostoli în senz misionar, doar sângele creștinilor a fost sămânța, din care a răsărit Biserica.

În secolele 3—6 măreață împărăție română a fost transformată, ca tot în decursul acestor secole să cunoască adevărul francii, englezii, irlandezii și scoțienii.

Secolele 6—15 (evul mediu) a adus prin Biserică rezolvirea chestiunii sociale. Europa întreagă profesa aceeași credință. Timp de 100 de ani aceasta Europă nouă se lupta cu îndârjire pen-

tru posesiunea pământului sfânt. Călugării franciscani și duminicani duc lumina adevărului la răsărit. Primul mitropolit creștin al Pekingului, sf. Ioan Cervino are la activul său încreștinarea a mii și mii de chinezi.

Dela 1500 și până azi misiunile nu au slăbit. Împreună cu Cristofor Columb și cu Vasco de Gama înundează misionarii pământul continentului din nou descoperit. America de mijloc și de sud e catolică în urma lucrării prodigioase a misionarilor. Și totuși ce e cauza, că jumătatea omenirii mai e și azi în legăturile păgânismului?

1. Răutatea europenilor. Spaniolii, portughezii, englezii și olandezii cutropitori conduși de un spirit de exploatare a ținuturilor ocupate, nu s'au ferit de nici un mijloc, de a profita dela sărmanii biruiți și de a storce dela ei totul.

2. Politica. Puterile proprii ale coloniilor, permit numai misionarilor proprii ca să activeze pe teritoriile deținute de ei. Acestor puteri le-ar conveni foarte mult, ca păgânii botezați să se lepede și de naționalitatea lor. Ca răspuns Papa Piu XI. la o singură ocazie a consacrat doi episcopi chinezi și trei japonezi.

3. Spiritul revoluționar. În China mișcarea bolșevică lucrează cu bani și cu teroare, asemenea în Indii. ba chiar și în interiorul Africii.

Ce nădejdi putem avea pentru viitor?

Europa se compoartă așa, cașicum și-ar trăit ultimele sale zile. Dar Biserica a văzut zile și mai grozave. A suportat năvălirea popoarelor, ruptură răsăriteană și apuseană, în aceeași vreme a trebuit să vadă urmările reformăției și înaintarea turcilor până la Viena. Veșnica Romă va suporta și ateismul modern. În vremea, când păgânismul turcesc a ajuns ca să stăpânească pe întinderi imensurabile, când reformația a rupt jumătatea Europei dela Biserica lui Hristos, — atunci a avut Ea pe sf. Francisc de Salez, care a botezat sute de mii de păgâni în răsărit.

Misiunile progesează

frumos. Popoarele catolice se întrec în răspândirea Evangheliei. Roma își dă ultimul său ban pentru misiuni.

Când va trebui, va sosi ceasul cel fericit și atunci va fi o turmă și un păstor.

Azi suntem la răspântie. Sau ne reîntoarcem la Hristos, sau creștinismul apusean va pieri. Stricăciunea religioasă, politică și morală a creștinismului nu mai poate dăinui mult. Doar o sută milioane de păgâni ne pândesc. Zbi-ciul lui Dumnezeu ne va lovi poate în forma pericolului galben. În purgatorul suferințelor apoi minciunile și păcatele omeniești se vor curăți, iar Biserica veșnic frumoasă și tânără va sta în fața lumii păgâne, ca să o cuprindă în împărăția Evangheliei.

Cu ochi văzători.

În familie părinții și copiii formează o unitate bine stabilită, așa și copiii copiilor, și r'ul nesfârșit al generațiilor formează un tot, o unitate care se poate defini. Nu e închipuire, nici numai omagiu pios, că obârșia din strămoși comuni însemnează viață și soarte comună. În moleculele sângelui moștenit primim acele puteri tainice, care clădesc și nutresc organismul nostru. Sângele comun face, ca oamenii născuți din același sânge se întristează și se bucură, r'ad, uresc și trăiesc la fel, Ca urmare sângele comun al unei națiuni dă un timbru comun și distinctiv asupra fiilor aceleiași națiuni.

Evident, că pentru existența unui popor nu este pericol mai mare, decât slăbirea lui în bazele sale, în familie. Acolo, unde numărul divorțurilor în creștere arată, că în conștiina oamenilor a pălit simțul răspunderii, unde din scăderea bătătoare la ochi a

nașterilor se constată tristul adevăr, că a scăzut puterea vitală și curajul de a trăi, — acolo împreună cu aceste scad și nădejdiile unui viitor bun. Dacă numărul oamenilor, cari formează acel popor va fi într'o neîncetată scădere, cine va purta gândurile aceluia popor, cine va păstra comorile lui, cine va realiza nădejdiile lui? Ce se poate aștepta dela bobocii căzuți din cuib, dela oameni neisprăviți fără de vina lor: dela copiii oamenilor cari se căsătoresc fără răspundere, se despărțesc tot fără răspundere, cari dela un prag la altul înzădar aucăutat iubirea părintească. Ce se poate aștepta dela ei?

Situația actuală trebuie schimbată. Între intelectuali și țărani deopotrivă s'a cuibărit spiritul distrugător de popoare, care nu cunoaște curățenia căsătoriei și indisolubilitatea ei, nici scopul ei de primul ordin: creșteți și vă înmulțiți. Să refacem căsătoria așa cum Dumnezeu voi-ște: într'un minut isvor de fericire și vitalitate, pentru mărirea lui Dumnezeu și binele poporului.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Ioan Ivașco de Ieud.

Ioan cavaler de Pușcariu, în cartea sa „Date istorice despre familiile nobile Române” are următoarele date: „Ivask și Ivașko de Alsó Vissó cu diploma de a. 1427. La a. 1427. Ivașko împreună cu frații săi Nykytha, Georgiu și Ioanne Hathal cumpără dela familia Vlad și Iuga de Zelystye trei sesiuni de moșie. Familia asta e lătită prin Vișeu 49, Breb 1, în A. Apșa 2, în Iod 11, capi de familie”.

* * *

Ioan Ivașco s'a născut în 22 Iulie, anul 1848, în comuna Apșa de jos, parohie în jud. Maramureș. Părinții lui a fost Ioan Ivașco notar comunal și Ana Mihalca.

La vârsta de 7 ani îi mor amândoi părinții de holeră în una și aceeași zi, și au fost îngropați în groapa comună. Șapte copii rămași orfani, au fost crescuți de unchiul lor Vasile Mihalca, fost subprefect român în județul Maramureș, în era ungurească.

Ioan Ivașco a studiat clasele primare în satul natal, școala primară confesională gr. catolică, iar liceul la Ungvar și Oradea Mare, la călugări Premonstratensi, unde a făcut examenul de maturitate în vara anului 1867 cu eminent.

A recurs apoi să fie primit cleric în semin. teologic din Gherla, terminând în an. 1871. E notat ca ingeniou bun, străduindu-se la studii cu mare diligență. Purtarea morală exemplară, nature-

lul blând, având înclinare spre multe virtuți laudabile.

Privitor la clasificarea din studiile teologice în cursul al patrulea îl găsim pur eminent.

Fratele său Mihail, vestit pentru viața lui de pietate, pe atunci era profesor de teologie în Gherla.

S'a hirotonit preot catolic în 27 August 1873, prin punerea mâinilor episcopului Mihai Pavel.

În anul 1876 e administrator parohial în Apșa de jos, beneficiul inferior, sub dânsul s'a zidit casa cea frumoasă de piatră din parohia de jos. Tit Bud, fost vicar al Maramureșului în broșura sa „Date istorice despre protopopiate, parohiile și Mănăstirile române din Maramureș”, arată că Apșa de jos e o parohie veche, cu două biserici de lemn una din 1776, școala conf. gr. cat. română de piatră. În anul 1300 deja se amintește, ca donațiunea lui Balc și Drag voivozi din Maramureș. Seria preoților din această parohie o cunoaștem dela anul 1526.

La anul 1877, preotul Ivașco este numit administrator parohial în Sighet. Aceasta parohie o administrează cu mare zel preotesc până în luna Martie 1897, fiind mâna dreaptă a vicarului Tit Bud la ridicarea bisericii, casei parohiale și școlii conf. gr. cat. din Sighet, prin cari s'a cuprins din nou centrul județului, putându-se așeza în Sighet oficiul vicarial.

În anul 1895 preotul Ioan Ivașco, pentru vrednicile câștigate pe terenul pastorației, pentru pietatea și zelul pastoral, este distins cu titlul de protopop onorar.

Cu decretul regal din 31 Decembrie 1896 este numit canonic prebendat în Capitlul catedral din Gherla. Știrea numirii sale de canonic înloc să-i procure bucurie, l'a umplut de suferință și necaz, încât a căzut bolnav la pat, zăcând vre-o câteva săptămâni. Însănătoșindu-se s'a prezentat înaintea episcopului Ioan Szabo, rugându-l să-l scutească de această sarcină, căci el în viața lui nu a râvnit după onoruri... ci pentru el plăcerea cea mai mare este păstorirea sufletelor... Episcopul i-a răspuns: „Fiule nu eu te-am chemat, ci Dumnezeu”.

După moartea prepozitului Ioan Georgiu, Ioan Ivașco este promovat vicar general în ședința capitulară din 7 Martie 1922, sub presiunea episcopului diecezan Dr. Iuliu Hossu.

Aceasta numire s'a publicat în nrul 6 din 15 Martie 1922 al organului oficial „Curierul Creștin”, și lăsăm să urmeze în întregime: „Reverendisime în Hristos Frate! Pentru asigurarea cursului sănătos al vieții interne diecezane, conformându-mă intențiilor sfințelilor canoane, considerând stima și iubirea de care te bucuri Reverendisim Frăția Ta înaintea clerului și popului dreptcredincios al acestei eparhii, credința nestrămutată de care a fost pătrunsă lunga și rodnică activitate ce ai

desfășurat-o până azi în sânul Bisericii; având în vedere pietatea caldă dovedită întru renașterea și îngrijirea mănăstirii Nicula, bogat în savor de sufletești mângăeri și primenirea sufletească pentru credincioșii, cari din mari depărtări au ale gat acolo, și în urmă având în vedere experiența bogată câștigată în munca sfântă și desinteresată, prin această Te numin de vicar general episcopesc în cele spirituale, delegându-ți pentru paza absenței Noastre dela reședință, întreaga noastră putere ordinară, asemenea și facultățile primite dela Sf. Scaun Apostolic, cari în înțelesul literilor se pot delega, și al căror exercițiu nu tetinde de caracterul ordinului sacru episcopesc, Totodată Te investim cu roate drepturile și prerogativele cari îți compet în demnitatea această, în puterea sfințelilor canoane.

Dorindu-ți dela Atotputernicul Dumnezeu dar și binecuvântare, ca să poți lucra încă mult timp îndelungat, îndeplină sănătate, împărtășim din inimă arhierescă binecuvântare. Gherla din ședința consistorială, ținută la 25 Februarie 1922 Al Ilustrității Tale Reverendisime iubitor Frate în Hristos Episcop Iuliu”.

Pontificele Papa Piu XI. cu un brevet publicat în numărul 8 din 15 Aprilie 1922 al „Curierului Creștin” îl numește de prelat papal.

Prepositul prelat papal Ioan Ivașco moare la 3 Martie 1924, (Continuare în pag. IV.)

Dr. S. Reli,

profesor universitar, Cernăuți „Biserica ortodoxă română din Maramureș în vremurile trecute”. Editura Mitropoliei Bucovinei 1938. Preț 100 Lei. Un volum pe hârtie cretată cu 256 de pagini.

Broșura este scrisă cu scopul: „de a reface și întrona unitatea sufletească a fraților de acelaș neam și sânge” care scop, se va încerca să se înlătuască „prin muncă creștinească apostolică și cinstită, însuflețită de duhul iubirii creștinești și frățești”.

Și munca această, e chemată s'o depună nou înființata Episcopie ortodoxă din Sighet: „în interesul reînnoșării unității sufletești prin aceeaș religie și biserică națională a Românilor de pe întreg cuprinsul României întregite”. Acestea sunt cuvintele autorului în prefață.

Are 10 capitole și un capitol de încheiere. Este interesant

capitol istoric-politic al Maramureșului începând din timpurile cele mai vechi. Scoate în evidență trecutul glorios al cneșilor și voivozilor maramureșeni, cari în autoritatea lor au întrecut pe toți voivozii români din altăparte. Pe acești voivozi, regii Ungariei nu ia putut lipsi de atribuțiuni și situații mai înalte, cum ia lipsit pe ceilalți ai Ardealului. Aceasta, datorită și autorităților precum și situației geografice a Maramureșului. Mai târziu, acești voivozi se asimilează cu Ungurii și rămân numai pătura plugarilor care și-au susținut etnicitatea până în zilele noastre. Urmașii lui Dragoș voivod, s'au maghierzit iar Bogdan și urmașii săi au întemeiat principatul Moldovei.

În capitolul despre viața bisericească evidențiază, că din timpurile cele mai vechi există o viață bisericească organizată, cu biserici de lemn din cari cea mai veche este cea din Ieud—Deal, din 1364. Pentru întărirea catolicizmului se ridică

Mănăstirea din Remeți al ordinului sf. Paul Eremitul de sub Patronajul sf. Fecioare, precum și Episcopia catolică dela Siret, înființată de Lațeu-Vodă la 1370 cu reședința la Siret.

Viața bisericească pe timpul reformațiunii a fost supusă întru toate puterii civile. Atât episcopul era numit de puterea civilă și-i stabilea atribuțiunile sale cât și preoții trebuiau să se dovedească supunere deplină oficialilor calvini dela Prefectură de județ și cari displăceau erau îndepărtați. Aceasta procedură se aplică pentru ai calviniza pe Români. Nu-i mirare că mulți, dintre preoți chiar Episcopi primesc religia calvină. Mai ales după ce se tipărește catehismul calvin în românește.

Viața bisericească se organizează prin înființarea Mănăstirii din Peri 1391. Patriarhul Antonie al Constantinopolului numește în fruntea acestei mănăstiri ca stareț pe ieromonahul Pahomie, ca exarch, adică locțiitor patriarhal, cu toate drep-

țurile unui Episcop în afară de a sfinți preoți, iar aceasta lacună încearcă a-o completa voivodul Baliță și Drag prin a pune de Episcop cu reședința în Halici (Polonia de azi) pe ieromonahul Simion de origine maramureșan, care apoi v'a sfinți preoți pentru ținutul Maramureșului, voind a ocoli pe Episcopii moldoveni cu care nu vroiau să aibă nici o legătură, deoarece fiind fiii lui Dragoș erau în adversitate cu descendenții lui Vodă Bogdan, adică Mușatinii din Moldova.

Această situație durează un veac, când la 1400 principele Koriatovici, înființează pentru rutenii aduși din Galizia în Maramureș, Episcopia Muncaciului, a căror titulari încearcă a supune sub ierarhia lor și pe exarhul dela Peri. Așeastă încercare a Episcopilor dela Muncaci li-a servit până la anul 1568, când Maramureșul se încorporează Ardealului calvin, deci principii calvini încep propaganda de ai calviniza pe Ro-

Scriere către o prietenă.

4. Disprețuirea calomniei.

Buna mea prietenă,

...Mi-te plângi că nu știi ce atitudine să iei, față de cuvintele pline de calomnii, ce se debiteză în cortul tău; o suflet neliniștit! cum poți da atenție unor astfel de vorbe? Cum poți fi neliniștită în împrejurări în cari Dzeu ne'ndeamnă să fim mai liniștiți și calmi?! Dar pentru a răspunde rugămintii tale și pentru a te convinge că vorbele calomnioase nu merită decât dispreț, nu găsesc ceva mai potrivit, decât să-ți citez în șirele ce urmează câteva fragmente din minunata carte: *Imitațiunea lui Hristos, scrisă de călugărul Toma de Kempis, carte pe care, te sfătuiesc din toată inima, s'o citești cu luare aminte și vei găsi în ea un credincios tovarăș pentru a-ți alunga orice gând de tristeță și neliniște.*

Unui suflet chinat de clevețe și cuvinte calomnioase, eruditul călugăr îi spune: „Fiule, nu fi amărât dacă unii au o părere răă despre tine și dacă vorbesc despre tine lucruri cari nu-ți prea fac plăcere când le auzi... Liniștea sufletului tău să nu depindă de vorbele oamenilor, — fie bine, fie rău, — nu ești prin aceasta alt om, decât ceea ce ești. Nu dori să plăci oamenilor și te vei bucura de multă liniște... Teme-te de Dzeu, și atunci nu-ți va păsa de vorbele rele ale oamenilor! Fiule, rămâi neclintit și nădăjduiește în Domnul, căci ce sunt vorbele, decât

IMPREUNĂ CU BISERICA

„Căutați la paserile cerului, că nici nu ară nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună jînițe și Tatăl nostru cel seresc le hrănește pe ele. Au nu sunteți voi mai alesi decât acelea”

„Și de haină ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc: nici nu se ostenesc, nici nu torc”.

„Deci căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreapta lui, și acestea toate se vor adauge nouă.”

Evg. dela Mateiu c. 6. v. 26, 28, 33.

Grija de cele sufletești.

În simfonia tumultuoasă a vieții, ca un sunet de aur, singular și divin se amestecă, —

numai vorbe? ele zboară prin prin aier și nu sfărâmă piatra! Căci' iată, chiar de s'ar spune împotriva ta toate câte le poate născoci răutatea cea mai veninoasă, ce fi-ar strica dacă ai lăsa drum liber vorbelor să treacă și le-ai socoti ca o pleavă aruncată'n vânt?! Sunt ele în stare, să-ți smulgă măcar un fir de păr din cap?

Dar, după toate astea, când se vor spune calomnii la adresa

neauzit de urechile pline de muzica lumii, — glasul lui Isus: „Lumina trupului este ochiul:”

ta, umilește-te exclamând cu împăratul David: „Nu este fără prihană înaintea Ta Doamne, nici-un om viu!” Nu uita nici cuvintele Mântuitorului spuse în predica de pe munte: „Feriți-vă de când vă vor ocări pe voi și... minșind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră... Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este'n ceruri”. Matei 5, 11-12.

Alin Vania

de va fi dară ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminos.

Iară de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci dară dacă lumina, carea e întru tine, este întunec, dară întunecul cât va fi?

Nimeni nu poate sluji doi domni: pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va lipi și pe altul va urgisi. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei?

Pentru aceasta zic vouă: nu vă grijiți de sufletul vostru, ce să mâncați și ce să beți; nici de trupul vostru cu ce să vă îmbrăcați. Au nu este sufletul mai mult decât hrana, și trupul decât îmbrăcămintea?

Căutați la paserile cerului, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici adună în jînițe, și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește pe ele. Au nu sunteți voi mai alesi decât acelea?

Dară cine din voi grijindu-se poate să-și adauge statului său un cot?

Și de ce haină ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc: nici se ostenesc, nici nu torc.

Și zic vouă, că nici Solomon întru toată mărirea sa nu s'a îmbrăcat ca unul din aceștia.

Deci dacă iarba câmpului, care estăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă: au nu cu mult mai vărtos pe voi puțin credincioșilor?

Drept aceea să nu vă grijiți zicând: ce vom mânca, sau cu ce ne vom îmbrăca?

Căci toate acestea păgânii le caută. Căci știe Tatăl vostru ce

mâinii maramureșeni, și în acest scop se învoesc ca ieromonahul-exarh dela M-rea Peri să fie ordinar Episcop de către Mitropolitul Moldovei dela Suceava și să aibă jurisdicție peste ținutul Maramureșului. Cel dintâi Episcop a fost Eftimie 1562-1574, care totodată a fost Mitropolit ortodox în Alba-Iulia. De aci înainte jurisdicție peste Maramureș obțin Mitropolitii din Alba Iulia și altădată Episcopii dela Muncaci. Însă principii calvini sunt bucuroși a da tot concursul Românilor să aibă Episcopul lor propriu, desigur cu condiția de a primi calvinizarea. Astfel se amintește Episcopul Dosoftei Moldoveanul la 1634. Episcopii cari au urmat au staț câte puțin timp, deoarece jurisdicția o deținură Mitropolitii din Alba Iulia. După sfărâmarea puterii principilor ardeleni, stăpânirea ajunge în mâna Habsburgilor și astfel catolicismul se instăpânește mai întâi în părțile nem-

tești și apoi în părțile ardeleni între Români.

Un mare potrivnic al unirii cu Roma a fost Iosif Stoica episcop al Maramureșului, pe care îl susțin calvini din Sighet, dar în urmă este deținut și închis în închisoarea din Hust. Averile episcopale dăruite lui Pogany Adam, iar averile Mănăstirești le sechestrează județul. Atât Stoica cât și succesorul său Ioan Țirca pentru fărâdelege sunt alungați, ba chiar întemnițați. Nici Serafini Petrovay, nobil de Petrova nu se poartă mai cinstit și el e alungat. Și în fine Dosoftei Teodorovici din Moisei, arhimandrit al Mănăstirii Uglea nu este lăsat să aibă jurisdicție peste Maramureș, ci hărțuit din toate părțile, pleacă poate la o mănăstire din Moldova. Se mai amintește de Episcopul Gavril din Bărsana, care însă n'a putut funcționa fiind generalizată între maramureșeni unirea cu Roma. Unindu se Maramureșul cu Biserica Romei a fost ane-

xat Episcopiei Muncaciului, care avea un vicar episcopesc în Sighet. Aceasta stare a ținut până la înființarea noiei Episcopii a Gherlei la 1854, către care se anexează vreo 100 parohii zise părțile ungurene.

Maramureșul vechi, avea vreo 14 mănăstiri, dintre cari își continuă existența numai cea dela Moiseiu. Mănăstirea Peri înființată la 1339, a existat până la sfârșitul secolului al XVII. Averele a confiscat-o statul, deși era avere voivodală. Nu există azi nimic din clădirea mănăstirei, precum nici o urmă din tot ce a ridicat generozitatea voivozilor români. Pietrele clădirilor au fost cărate de Rutenii cari locuiesc în istoricul sat Peri. Au pierit toate fără de nici o urmă, ba chiar comuna Peri, aparține Republicii cehoslovace, care a anexat și 4 comune curat românești cu vreo 25 mii de locuitori.

Singură mănăstire care e condusă de călugării basiliani,

este cea dela Moiseiu, care păstrează și biserica veche de lemn, ca monument istoric, precum și biserica de piatră, consacrată în anul 1911, la care act am asistat și smerenia mea subsemnatul.

La 15 August, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, când se sărbătorește hramul acelei mănăstiri, solemnitatea 6., serviciile bisericești le îndeplinește P. S. Sa Episcopul Maramureșului Dr. Alexandru Rusu cu mare sobor de preoți, asistând miile de credincioși din întrag Maramureșul.

Cartea Dlui profesor, scrisă pe bază de documente, este o lucrare prețioasă și merită toată atențiunea, păcat, că scopul său, pentru care a conceput lucrarea și-l mărturisește deschis: *nimicirea unirii bisericești cu Roma Papală.*

Pr. ION BĂRLEA

•••••

ceresc că vă trbuesc vouă toate acestea.

Deci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și acestea toate se vor adauge vouă.

În greutățile vieții, în desorientarea și grijile noastre ni se pare că cuvintele acestea ne dau directive pentru totdeauna. Din aceste cuvinte știm că Isus nu vrea să fim slujitorii Mamonei, pentru care mulți dintre noi uită de poruncă și lege, frate și soră, credință și neam.

Privind crinii câmpului și și pasările câmpului, — așa cum ni le arată Isus, în măreția și în veselia lor, crinii neîmbrăcați de alții, decât de Providență, pasările numai de Tatăl cel ceresc hrănite, problema îmbrăcăminte și a hranei ni se pare secundară. De ce să fim de tot absorbiți de grija zilei de azi și cea de mâine, când înaintea noastră e deschisă perspectiva unui viitor mai departat și etern? Dacă muncim pentru acest viitor, hrana și îmbrăcăminte, ca mijloace pentru atingerea scopului nostru, ni le va da Tatăl nostru. Dar nu trebuie să uităm, că aceste sunt numai mijloace, — scopul nostru fiind viața de veci. La îmbrăcăminte și nutreant răvnesc și păgânii, noi trebuie să ne distingem de ei prin concepția noastră de viață superioară.

Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui trebuie să fie soarele care luminează căile. Deci ochii noștri să fie ținuți în direcția razelor acestui soare. Iar dacă în viața noastră toate acțiunile ne duc mai aproape la dreptatea lui Dumnezeu, nu vom simți niciodată sentimentul dejositor că luptăm pentru o bucată de pâine, deoarece vom ști că aceasta ni se va adauge.

Colțul Sighetului

Pentru zidirea bisericii din par. Sighet III au mai intrat:

1. Axentie Sabo	Lei	200
2. Branic Victor a colec.	"	520
3. Irina Bococi	"	250
Suma de mai înainte..		64.531

Total: Lei 65.501

Pentru par. II. au colec. Victor Branic 520 lei Irina Bococi 250 lei.

Corul Bisericii va avea repetiție luni în 4 Iulie la orele 7 în localul obișnuit.

Congregația Mariană va ține ședință lunară ordinară Sâmbătă în 2 Iulie la orele 7 în sala de ședință a Asociației. În 9 Iulie, Sâmbătă, la orele 6 Paraclis în Biserică, iar Duminecă, în 10 Iulie cuminerea comună.

Misiuni sfinte în filia Vicea. În zilele de 23—28 Iunie s'au ținut misiuni sfinte în filia Vicea. Bunii credincioși mulțumită pregătirilor date cu atâta fel de păr. Ioan Costda au participat în număr complet, deși munca câmpului era în toi. Numărul cuminecărilor: 309 la 327 de credințioși străini nu au participat.

Din viețile Sfinților.

Sfânta Iuliana

În veacul al patrulea arianii cei rățaciți, plini de ură, în multe părți sau sculat asupra creștinilor catolici, luându-le bisericile, omorând sau ducând în robie pe preoții și mireni cari cutezau să-și mărturisească religia catolică. Iulia era fata unor bogați părinți catolici, fu prinsă de ariani și vândută ca roabă la o familie păgână. Fata era foarte frumoasă la față dar și mai frumoasă la suflet. Stăpânii ei păgâni curând au iubit-o pentru blândeța și ascultarea ei în toate. Lucra din zori până în noapte, dar muncind se gândea la patimile lui Isus și zicea: „O Isuse! Tu numai după suferințe multe te-ai înălțat la ceriu; ajută-mi ca și eu să pot suferi pentru tine. Cu bucurie port greul robiei ca să fiu cât mai asemenea ție și așa să mă primești cândva în ceriu. Așa tânăra Iulia era tot în muncă și osteneală, dar grija ei cea mai mare era ca să-și țină sufletul curat gata oricând pentru ceriu. Cu toate că se află în robie și avea muncă grea, era totdeauna voioasă, dar de o voioșie care nu supăra nici pe oameni nici pe Dumnezeu. Ca să-și păzească sufletul, se ferea ca de foc de orice gând necurat de orice vorbă, cât de mică, păcătoasă.

Stăpânul său se hotărî să facă o călătorie și-a luat-o și pe Iulia împreună cu alte roabe ca să-i servească. Au ajuns cu corabia la insula Corsica. Era tocmai o sârbătoare păgânească și stăpânul Iuliei s'a dus cu celelalte roabe la biserică păgână; dar Iulia a rămas la corabie. Cineva a întrebat-o că pentru ce n'a plecat și ea. Eu sunt creștină și mă închin numai unuia adevăratului Dumnezeu nu la Dumnezeii falși, cari nu sunt vrednici de închinare, răspuse Iulia. A fost pârâtă la domnul insulei și dusă la el. Acesta când văzu frumoasa fată, îi plăcu de ea, îi arată preținie, îi laudă frumseța și îi făgădui că o va elibera și din robie dacă va jertfi idolilor. Iulia însă îi răspuse: Până servesc lui Hristos sunt liberă. În viața mea altă libertate nu doresc decât să iubesc pe Dumnezeu și să-i slujesc din toată inima. Mai bucuros voiesc să mor pentru credința mea decât să jertfesc la idolii voștri.

Cărmuitorul insulei auzind aceste se infuriă și o lovi peste față cât sămanei fete îi pocni sângele pe gură. Ea însă nu sa înfricat și zise: Mântuitorul meu Isus a fost palmuit, mă bucur că și eu am parte de ceea ce a suferit el. Auzind

Credință și viață

Din grozăviile războiului. Cea mai îngrozitoare faptă de războiu a istoriei a săvârșit-o comandamentul armatei chineze cu scopul de a opri înaintarea trupelor japoneze. A aruncat în aer digurile Fluviului Galben. În urma difuziunii apelor întreaga provincie Honau s'a nimicit. Orașe mari și sate s'au pustii. Mai mult decât 100.000 de oameni și-au găsit moartea în valurile murdare ale fluviului.

Grijiți ce mâncați! O îngrozitoare tragedie într'un sat. Locuitorii comunei Recea din jud. Bălți, au consumat carnea unei vite tăiată. Puțin după consumare aproape jumătate din locuitorii comunei s'au îmbolnăvit. Bolnavii au suferit de dureri grozave. Medicul comunei a constatat că în urma consumării cărnii, oamenii s'au otrăvit. Pe toți bolnavii i-a îndrumat la spital, între timp însă 5 au murit. Autoritățile au constatat, că-vita, de a cărei carne s'au folosit locuitorii, a fost turbată.

Adunarea generală a Agrului la Baia-Mare. — Zilele acestea s'a ținut în sala teatrului orașenesc adunarea generală a „Agru”-lui organizația parohială Baia-Mare. A fost prezent și P. S. S. dr. Alexandru Rusu episcopul Maramureșului și un impresionant număr de credincioși.

După intonarea rugăciunii „Împărate ceresc”, d. dr. Gavril Oșianu președintele, deschizând adunarea salută pe Ex. Sa Episcopul și pe rev. canonic Georgescu din Oradea arătând că de acum 8 ani, când s'a înființat Agru la Baia-Mare, s'a activat permanent pentru întărirea credinței și creștinismului. Apoi face apel la tineret pentru a se înrola în lupta creștinească dusă de Agru. La sfârșit, d-se numește o comisie de candi-

aceste, păgânul porunci să o lege de un stâlp și să o sbiciuiască. Pe când loviturile cădeau asupra ei una după alta și lăsau urme vinete pe trupul ei fraged, tiranul îi zise: Lapădă-te de credința ta, jertfește zeilor și te voi cruța. Iulia însă răspuse: Nu mă lapăd de credință chiar dacă aș muri pe cruce ca Isus al meu. Ce? zise acela infuriat. Dacă vrei să ai parte de cruce vei avea. El ordonă numaidecât să se facă o cruce. Când fu adusă, Iulia o privi cu dragoste și zise: „O, Doamne, primește viața mea ca jertfă și fii milostiv ucigașilor mei”. Peste câteva clipe cuiele îi străbătură mâinile și picioarele. Între dureri crunte

dare pentru comitetul ce urmează a se alge. În această comisie sunt desemnați d-nii Sabou Vasile, protopop, dr. Pop Ionel și Bercuteanu Vasile.

Rev. can. I. Georgescu a ținut o conferință despre „Euharistia, legătura dragostei”.

D. dr. G. Oșianu mulțumește conferențiarului.

Comisia de propuneri citește și aclamă noul comitet.

Adunarea se încheie cu rugăciunea: „Cuvine-se cu adevărat” și „Imnul Regal”.

† În ziua de 30 Iunie, după grele și lungi suferințe a adormit în Domnul Ghizela Stan nasc. Anderco soția părintelui Iosif Stan. Repausata a fost mama soacră a fraților preoți: Ștefan Cherecheșiu din Vișeu de Jos și Vasile Vlad din Șieu, pe cum și a Dlui Gheorghe Iuga șeful serviciului de măsurii și greutate.

(Continuare din pag. II.)

În vârstă de 76 de ani, în al 51-lea an al preoției sale. Dorința sa a fost ca rămășițele trupesti să i se așeze lângă ale fratelui său Mihail, fost profesor de Teologie și administrator la Mănăstirea Nicula, mort „în fama sanctitatis” (în fama de Sfânt — la 29 Iulie 1848, în anul al 42 al etății sale și 20 al preoției.

Aceasta dorință i s'a împlinit și așa astăzi cei doi frați născuți în Apșa de Jos a Maramureșului (care acum se ține la Cehoslovacia) se odihnesc în capătul altarului dela Mănăstirea cea veche, la umbra Sfintei Icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului dela Nicula, pentru ale cărei laude și preamărire au ostenit atât de mult în viața lor de pe acest pământ, întinat cu atâtea păcate și răutăți...

În veci pomenirea lor să fie în Maramureșul catolic!

După cartea Rev. canonic dr. V. Bojor: „Canonicii Diecezei Cluj—Gherla 1857—1937”.

buzele fecioarei rosteau rugăciuni apoi își plecă capul și sufletul ei se văzu înălțându-se spre ceriu în chip de porumb alb.

Viața sfintei Iulia ne pune înaintea ochilor două lucruri însemnate: credința și iertarea.

I se cere lepădarea de religia ei creștină catolică. Pentru aceasta i se făgăduiește desrobire, libertate și fericire pământească. Ea nici nu voiește să audă de așa ceva. Credința îi este mai scumpă decât toată lumea. E credința cea adevărată cea mântuitoare, pe care nu o poate schimba cu una falsă, neadevărată.

P. Lucian Pop
ieromonah bazilian